

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Пазарджик, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.

като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20245220200049 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Ж. С. Ж., ЕГН *****,

чрез адв. П. П., против Наказателно постановление № 23-0340- 000283/
30.03.2023 г. от Началник РУ Септември при ОДМВР Пазарджик, с което на
жалбоподателя са наложени на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП - глоба в
размер на 200 лева и лишаване от правоуправление за срок от 6 месеца

С жалбата се заявява незаконосъобразност, претендирана за НП с
доводите за материално-правна неизправност на двата административни акта.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез писмено становище на
пълномощника си, настоява да се отмени НП по изложените в жалбата
съображения, вкл. и по ангажирани гласни доказателствени средства.

Въззиваемата страна не изпраща законов или процесуален представител.
депозира писмено становище по хода, по същество и с претенции за разноси.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно
убеждение, ръководейки се от закона, установи:

На 04.12.2022г. жалбоподателят предприел управление на неособствения
си т.а. рег № *****, който бил със служебно прекратена на 02.11.2022г.
регистрация поради несклучен договор за ЗЗГО.

Около 23.25ч. бил спрян в с. Варвара, обл. Пазарджишка от полицейски
патрул, който констатирал прекратената регистрация . Съставен на място бил
АУАН по чл. 140, ал.1 от ЗДвП, предявен надлежно срещу подпис и с връчен

препис.

С мотивирана резолюция от 05.12.23г. производството по този акт било прекратено на основание чл. 54, ал.1 т.9 от ЗАНН и материалите изпратени на прокурора.

По случая била образувана пр.пр.№225/23. по описа РП-Пазарджик с данни за извършено престъпление по чл.345 ал.2 от НК. С постановление от 30.01.23. прокурор от РП-Пазарджик отказвал образуване на досъдебно производство срещу лицето, поради липса на субективна съставомерност и изпратил преписката в ОД МВР Пазарджик - СПП, за преценка за реализиране на административно-наказателна отговорност. Резултатът е издаване на настоящото НП се издава на основание чл.36 ал.2 от ЗАНН и за нарушението по чл. 140, ал.1 от ЗДвП.

Не се претендира конкретна процесуална неизправност на последното и констативния акт въз основа на който е издадено, а и в хода на служебната проверка такава не се установи. Спазени са изискванията за пълно, ясно и точно отразяване на обстоятелствата по извършване на нарушението е изпълнено, и е гарантирано правото на защита по изложените релевантни за възприетото нарушение факти.

При служебната проверка досежно редовността в процедурите, касаещи акта и НП и тяхното съдържание не се откриха нарушения на съдопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на тези актове, издадени от компетентни, предвид представената заповед, лица.

Изготвена е била мотивираната резолюция , с която административно-наказващият орган да е прекратил образуването по процесния АУАН поради наличие на данни за извършено престъпление, като същата не подлежи на връчване , предвид възприетото основание по чл. 54, ал.1 т.9 ЗАНН.

Преписката била изпратена на прокурора, който постановил отказ да се образува наказателно производство, отчитайки липса на съставомерност на разследваното престъпление и връщайки материалите на наказващия орган в РУ Септември за преценка относно извършено административно нарушение по процесния текст. Издадено било НП, в което се сочи основанието за това решение на автора му – чл. 36, ал.2 от ЗАНН, с оглед постановения отказ на прокурора да образува наказателно производство за престъпление по чл.345, ал.1 от НК.

До акта на прокурора **се е стигнало** след постановена резолюция за прекратяване на административно-наказателното производство, с оглед предписанието по чл.54, ал.1 т.9 вр. чл.33, ал.2 от ЗАНН. Така няма дублиране (виж подробните мотиви в ТР 3/2015г. с докл. Галина Захарова) на двете наказателни по своя характер производства, тъй като не е образувано ДСП , а само прокурорска преписка за преценка относно наличие на основание за образуване на такова. Решението на прокурора е обективизирано в постановени отказ да се образува ДСП за престъпление по чл. 345, ал.2 от НК. .

Издаденото след него НП е в хипотезата на чл. 36, ал.2 от ЗАНН(а не по акта , което е процесуално нарушение, но не от категорията на същественияте).

В настоящата процесуална ситуация не е нарушен класическият принцип на наказателнопроцесуалното право, чиято цел е да не се допусне повторението на наказателни процедури, които са приключили с влязъл в сила акт- *ne bis in idem*, на който е посветено Тълкувателно решение 3 / 2015 г. на ОС НК, ВКС. Дублирането на наказателни процедури (*bis*) е недопустимо, когато някоя от тях започва или продължава развоя си, след като другата е приключила с влязъл в сила акт. Чл. 4, § 1 от Протокол № 7 поначало не забранява паралелното протичане на отделни наказателни процеси срещу едно и също лице по повод същото деяние, ако по никой от тях не е постановено окончателно решение. Закрилата на принципа действа от момента на влизане в сила на първото решение, а от началото на новото преследване, когато деецът вече е „съществено засегнат” от дейността на властите , възниква състояние на нарушение на правилото. Принципът *ne bis in idem* препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение.“ (ТР, б. “Г”, Общи положения)

При тези изводи в ТР , основен е въпросът кога един акт е окончателен и отговорът е също в ТР. Изясняването му е от съществено значение в настоящия случай, тъй като **постановената резолюцията** – прекратява административно-наказателното производство, но !- не и окончателно; прекратяването слага формален край на производството пред администрацията, който не е окончателен, тъй като въпросът в каква степен деянието защитава обществения интерес (дали е нарушение или престъпление) се отнася да решава от компетентния според националното законодателство орган – прокурора (чл. 211ал.1 и чл. 212, ал.1 НПК) . Тоест производството продължава своето развитие, тъй като тази преценка е суверенно право само на прокурора, а за нея е необходимо процесуалното разрешение на чл. 33, ал.2 от ЗАНН, каквото правилно е взето от постановилия резолюцията наказващ орган.

Процесуалното развитие на настоящото административно-наказателно производство, образувано със съставяне на акта, изпратено на прокурора, постановил отказ за образуване на наказателно производство за престъпление по чл. 345, ал.1 от НК, послужил в хипотезата на чл. 36, ал.2 от ЗАНН за издаване на обжалваното НП , е законосъобразно. Този извод следва директно от Тълкувателно решение 3 / 2015г. ОС НК ВКС : „Принципът *ne bis in idem* препятства повторението на наказателно производство, приключило с окончателно решение. Правилото въвежда изискване постановеният първи по време съдебен акт да има окончателен характер. В противен случай би възникнало вътрешно противоречие между чл. 2 „Право на обжалване в наказателното производство” и чл. 4 от Протокол № 7. Връзката между двете гаранции дефинира понятието за окончателен акт – когато в националното законодателство не са предвидени или са изчерпани, или са пропуснати възможностите за редовен контрол“. Вярно е, че процесната резолюция формално не подлежи на обжалване (както и

актовете, с които се прекратява съдебното производство поради друга подсъдност) и е така, тъй като не се слага окончателен край на производството, а то продължава развитието си пред друг орган, чиято преценка продължава да решава процесуалната съдба на обвинението. Влязъл в законна сила акт, окончателен по смисъла на Конвенцията, е този, с който е окончателно разрешен правен спор относно конкретно деяние (административно нарушение или престъпление) – ТР 3/15 : само при един такъв акт са недопустими всички последващи действия по обвинението за същото деяние.

Горното обуславя законосъобразната процесуална природа на НП и предполага обсъждане на нарушението по същество.

За разлика от процесуалната законосъобразност, налице е материално-правната неизправност на НП и възраженията в тази посока **са основателни**.

Установено е безспорно, че преди датата на процесното управление, което е на 04.12.23г. и още на 02.11.23г. е имало прекратяване на регистрацията на процесното МПС като мярка за изпълнение на задължението да се сключи договор за ЗЗГО .

По делото се изискаха и не се представиха доказателства, че собственика/или водача са били уведомени за това прекратяване. Вярно е, че уведомление се изпраща от Гаранционния фонд, но липсват доказателства то да е било връчено и доведено до знанието на собственика – правен субект (юридическо лице) , различен от нарушителя - физическо лице и водач.

От писмо вх.№ 2044/25.01.24г. става ясно , чу липсва уведомяване дори на собственика. Не е знаел и водачът, въпреки че неговото бездействие досежно задължението му

Действията по служебно прекратяване са резултат от ползван софтуерен продукт, който отчита само изтичането на срока и автоматично отразява действието по служебно прекратяване на регистрацията като последица от неизпълнение на изискването за сключване на договор за ЗЗГО. Действията се изпълняват автоматично от съответното програмно осигуряване и в случая прекратяването на регистрацията е активирано **02.11.23г**

Вмененото с акта и НП нарушение на чл. 140, ал.1 от ЗДвП, който състав наистина е осъществен, е при управление на нерегистрирано МПС. Няма спор по делото, че управляваното в процесния случай МПС е било регистрирано, но поради неспазване на задължението за сключване на договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ е постановена ЗПАМ за служебно прекратяване на регистрацията , преди нарушението. Не се изготвя акт служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, а фактът за това прекратяване не бил съобщен на собственика.

Няма доказателства, че служебното прекратяване на регистрацията е било известно на жалбоподателя – като водач на МПС към момента на

проверката в процесната дата. Наистина, служебното прекратяване е законова последица от друго нарушение (неуведомяване за промяна в собствеността) и като такава тя следва да е известна като принудителна мярка във връзка с определено бездействие. Това, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация не влече след себе си като последица знанието на собственика (още по-малко на водача) досежно този факт, доколкото той категорично не знае точно към момент/ коя дата автомобилът вече е дерегистриран, защото това е резултат от процедура въз основа на конкретен компетентен орган. Без значение за верността на този извод е, че този орган ползва за улеснение в работата си (константна практика от няколко години) програмни продукти за въвеждане на факта на прекратяване.

Вярно е, че водачът , който поема управлението на несобствено МПС следва да се осведоми предварително за изпълнение на определени задължения на собственика (ГТП, договор за ЗЗГО, регистрация и т.н.) и неуведомяването не може да е основание по чл. 14 НК. В случая обаче фактът на прекратяване на регистрацията въобще не е довеждан до знанието дори на собственика, а е настъпил като резултат от техническа дейност на програмен продукт .

Така е налице т.нар. извинителна грешка по чл. 14, ал.1 от НК (вр. чл. 11 ЗАНН), тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, тъй като на жалбоподателя не е бил известен (липсва изцяло обективна възможност да му стане известен) факт, който принадлежи към състава на нарушението (дерегистрацията).

Неправилното решение на наказващия орган в обратния смисъл е погрешно и следва да се коригира **с отмяна** на издадения незаконосъобразно санкционен акт .

Това влече и основателност на претенцията на жалбоподателя за сторените от **него разноски за адвокат** (600 лева) , против размера на които **обосновано се прави възражение за прекомерност**. Така е, тъй като, предвид проведените заседания за събиране на доказателства, респ. предвид последните и фактическата и правна сложност на делото, следва да се уважи претенцията до минималния размер на предвиденото в чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.2, т.1 НМАВ размер за процесното представителство – **400 лева**.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0340- 000283/30.03.2023 г. от Началник РУ Септември при ОДМВР Пазарджик, с което на Ж. С. Ж., ЕГН *****, са наложени на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП - глоба в размер на 200 лева и лишаване от правоуправление за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР Пазарджик да заплати на Ж. С. Ж., ЕГН *****

сума в размер на 400 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____